

Προσέτι, στρατηγός τις καὶ ὁ ὑπασπιστὴς αὐτοῦ, οἵτινες ἐπεσκεύεθησαν τὸν Κάσπαρ τρεῖς ἢ τέσσαρας ἡμέρας μετὰ τὴν εἰς Νοριμβέργαν ἀφίξίν του, εἶπαν εἰς τὸν Κόμητα Στάνωπ, « ὅτι ἡ δύνατο νὰ λαλή, ὄχι καλῶς, ἀλλ' εὐλήπτως, καὶ ὅτι ἐγνώρισεν αὐτοὺς μετὰ τρεῖς ἢ τέσσαρας ἐβδομάδας, καὶ παρετήρησεν ὅτι ἐφόρουσαν τότε περισκελίδας διαφορετικοῦ χρώματος. »

Εἰς τὸ ἐκδοθὲν ὑφ' ἑαυτοῦ διήγημα λέγει ὁ Κάσπαρ Ἄουσερ, ὅτι, καθ' ἣν φοράν πρῶτον ἐδιδάχθη τὸ γράφειν, ἐπιάσθη καὶ ὠδηγήθη ἡ χεὶρ του ὑπὸ τινος ἰσταμένου ὀπισθεν αὐτοῦ, ἀλλὰ δὲν ἔστρεψε νὰ ἴδῃ ποῖος ἢ τί ἦτον· οὐδέποτε εἶχεν ἰδεῖ τὸ πρόσωπον ἀνθρωπίνου ὄντος, καὶ δὲν εἶχε κάμμιάν ιδεάν ὅτι ὑπῆρχεν ἄλλο ὁμοίον του πλάσμα, καίτοι εἰς ἡλικίαν δεκαεξὶ ἢ δεκαεπτὰ χρόνων. Τοῦτο ὁ Φεουερβάκ δὲν ἐπέτρεπε νὰ τυπωθῆ, ὁμολογῶν ὅτι δικαίως ἤθελε φανῆν ἀπίστευτον. Ὁ Φεουερβάκ ἦτο προδιατεθειμένος ὑπὲρ τοῦ Κάσπαρ, καὶ εἶχε τρόπον τινὰ ἀπόφασιν νὰ μὴ πεισθῆ ὅτι ἦτο πλάνος· ἡ φαντασία του ἔχαιρε μὲ τὴν ιδεάν, ὅτι δὲν παρέστη ποτέ τι περιεργότερον τούτου εἰς τὸν ψυχολόγον, καὶ ἀνεγείρας ἀπαξ τοιοῦτον εἶδωλον, ἐλυπεῖτο πλέον νὰ καταστρέψῃ αὐτό. Ἐκ τῶν γενομένων δικαστικῶν ἐξετάσεων ἦτο φυσικῶς τῷ λόγῳ εὐκολώτερον νὰ ἐξαχθῆ ἡ ἀλήθεια ἢ τὸ ψεῦδος τῆς τοῦ Κάσπαρ διηγήσεως, ἀλλὰ κατ' αὐτῶν διεμαρτύρητο ὁ Φεουερβάκ. Πολλάκις ἔλεγεν, « Ἄν τις ἀναγνώσῃ τὰ ἐπίσημα ἔγγραφα τῆς Νοριμβέργης, ἀνάγκη πᾶσα νὰ πιστεύσῃ ὅτι ὁ Κάσπαρ Ἄουσερ ἦτο πλάνος· πρέπει νὰ καῶσι. »

Φαίνεται πιθανώτατον ὅτι ὁ Κάσπαρ, καθ' ὃν καιρὸν πρῶτον ἐφθασεν εἰς τὴν Νοριμβέργαν, δὲν ἐφρονούσε νὰ ὑποκριθῆ τὸν χαρακτήρα, τὸν ὁποῖον μετέπειτα ἀνεδέχθη. Ὅτι μὲν εἶχεν ἀνατραφῆν ἐξεπίτηδες νὰ παραστήσῃ τὸν πλάνον κατὰ τινὰ μορφήν, εἶναι σχεδὸν βέβαιον· μολοντί ὁ σκοπὸς διαμένει ἐπίσης μυστηριώδης τὴν σήμερον, ὡς καὶ καθ' ἣν στιγμὴν πρῶτον ἐφάνη ὁ Κάσπαρ εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς Νοριμβέργης· ἀλλὰ δῆλον ὅτι αἱ προταθεῖσαι εἰς αὐτὸν ἐρωτήσεις ὑπὸ τῶν ἐξεταστῶν του, καὶ αἱ ὑπὸ τοῦ τύπου γενομέναι παρατηρήσεις, ὑπηγόρευσαν τὸν χαρακτήρα, τὸν ὁποῖον ὑπεκρίθη. Ἀφοῦ ἀνέγνωσε τὸ πονημάτιον τοῦ Βὸν Λουβέκ, ὅπου βεβαιοῦται ὅτι ὁ Κάσπαρ εἶχε σπανιωτάτην ὄσφρησιν, καὶ ὅτι ἀδιακόπως ἤρχοντο πρὸς αὐτὸν ὄσμαι ἀνεπαίσθητοι εἰς ἄλλους, εἶπεν εἰς τὸν Κόμητα Στάνωπ ὅτι τοῦτο πραγματικῶς ἠλήθευεν· ἀλλὰ διὰ τί νὰ μὴ τὸ ἀναερέθῃ καὶ πρότερον; Ἡ φαντασία, ὡς καὶ ἡ ἐπιδειξιότης του, κατεγίνετο πάντοτε εἰς τὸ μεταχειρίζεσθαι πᾶσαν διδομένην νύξιν· ὅσον δὲ περιεπλέκετο ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον εἰς τὸν ὑπαγορευθέντα χαρακτή-

ρα, καὶ ὅσον πλειότερον χρόνον ὑπεκρίνετο αὐτὸν, τοσοῦτον δυσκολώτερον κατήντα ν' ἀπαλλαγθῆ αὐτοῦ, ἕωσού ἐπὶ τέλος εὐχαριστεῖτο μὲ τὴν ὑπόκρισιν, καὶ, ὡς παρατηρεῖ ὁ Καθηγητὴς Δάουμερ, « Τὸ ψεῦδος καὶ ἡ ἀπάτη ἐγένοντο εἰς αὐτὸν δευτέρα φύσις. »

*Ἐπεται συνέχεια.

ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ Γ'.

ἸΣΤΟΡΕῖΤΑΙ περὶ τοῦ ἀγαθοῦ βασιλέως Γεωργίου Γ', πάππου τῆς σημερινῆς βασιλείσσης τῶν Ἀγγλων, ὅτι, θερέων ποτὲ πλησίον τοῦ Οὐίνδσορ, διέκοψε τὸ κυνήγιον ἀπὸ συμπάθειαν πρὸς τὸν ἀπληυθιμένον ἵππον του· ἐνῶ δ' ἔλαφρως ἵππευε μόνος διὰ τινος παρόδου ἐν τῷ δάσει, ἤκουσε τεθλιμμένην κραυγὴν, καὶ διευθυνθεὶς πρὸς αὐτὴν ἐφθασεν εἰς ὑπαιθρὸν τι, ὅπου ὑπὸ τοὺς κλάδους δρυὸς, ἐπὶ μικροῦ τινος ἀγχοστρώματος, εὗρηκε κοιτομένην ἀποθνήσκουσαν Γύφτισαν. Ἀποβάς, καὶ δραμὼν πλησίον αὐτῆς, ἠρώτησε μετὰ προθυμίας κόρην τινὰ κλαίουσαν διὰ τὴν ἀσθενῆ, « Ποίαν βοήθειαν δύναμαι νὰ σὲ κάμω, ἀγαπητόν μου τέκνον; » « Ἡ μήτηρ μου, κύριε, » ἀπεκρίθη ἡ κόρη, « ἠθέλησε νὰ φέρω πρὸς αὐτὴν ἱερέα, ὅστις νὰ τὴν διδάξῃ καὶ νὰ δεηθῆ ὑπὲρ αὐτῆς πρὶν ἀποθάνῃ. Ἐδραμον δὲ τὴν αὐγὴν πρὶν ἐξημερώσῃ εἰς τὸ Οὐίνδσορ, καὶ ἐζήτησα ἱερέα· ἀλλὰ κανένα δὲν εὗρηκα νὰ ἔλθῃ καὶ νὰ προσευχηθῆ μετὰ τῆς ψυχομαχοῦσας μητρός μου. » Τὸ τεταραγμένον πρόσωπον τῆς ἀποθνησκούσας ἐμαρτύρει ὅτι ἐννοοῦσε καὶ ἠσθάνετο τὴν πικρὰν ἀποτυχίαν. Ὁ δὲ βασιλεὺς, βασιλικῶς φερόμενος, « Ἐμε, κόρη μου, » ἐξεφώνησεν, « ἔστειλεν ὁ Θεὸς νὰ διδάξω καὶ παραμυθίσω τὴν μητέρα σου. » Ἐπειτα, καθίσας εἰς δέμα τι φορεμάτων, ἐπίασε τὴν χεῖρα τῆς γυναικὸς, ἔδειξε τί ἐστὶν ἁμαρτία, καὶ τίνι τρόπῳ καθαρίζεται τις ἀπ' αὐτὴν διὰ πίστεως εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν, τὸν Σωτῆρα τῶν ἀνθρώπων. Οἱ λόγοι του ἐφάνησαν ὅτι ἔκαμαν βαθεῖαν ἐντύπωσιν εἰς τὴν καρδίαν τῆς ἀποθνησκούσας· οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐφαιδρύνθησαν, εἰρηνικὸν μειδίαμα ἔλαμψεν ἐπὶ τῶν ὤγων χειλέων τῆς· καὶ τὸ πνεῦμα τῆς ἀπῆλθε, φέρον μαρτυρίαν εἰς τὸν Βασιλέα τῶν βασιλέων περὶ τῆς πιστότητος τοῦ ἐπιγεῖου δούλου του. Ἐν τῷ μεταξῷ, οἱ μετὰ τοῦ βασιλέως, οἵτινες, ἀγνοοῦντες ποῦ ὑπῆγε, περιήρχοντο πρὸς ζήτησίν του, φθάσαντες, εὗρηκαν αὐτὸν καθήμενον πλησίον τοῦ νεκροῦ, καὶ παρηγοροῦντα τὰ κλαίοντα παιδία. Ἐκεῖνος ἀνέστη, ἐνεχείρισε φλωρία τινὰ εἰς τὰς τεθλιμμένας κόρας, ὑπεσχέθη τὴν προστασίαν του, καὶ τὰς διώρισε νὰ ἀποβλέπωσιν εἰς τὰ ἐπουράνια. Ἐπειτα, ἐξαλείψας τὰ δάκρυα ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς του, ἀνέβη εἰς τὸν ἵππον. Οἱ ὀπαδοὶ του ἴσταντο θυμαζόντες ἐν σιωπῇ. Ὁ Λόρδος Α — ἐμελλε νὰ ὀμιλήσῃ· ἀλλ' ἡ αὐτοῦ μεγαλειότης, στρέψας πρὸς τοὺς Γύφτους, καὶ δείξας τὸ ἄπνον σῶμα καὶ τὰ κλαίοντα κοράσια, εἶπε μετὰ ἰσχυρᾶς συγκινήσεως, « Μυλόρδε, τίς δακεῖ σοι πλησίον γεγονέναι τούτων; »